

Guia sentimental de l'Empordanet

ESTER SEGUÍ BRUNET

La *Guia sentimental de l'Empordanet* és la tercera entrega d'una sèrie de guies allunyades de l'oficialisme més tòpic després de les de Perpinyà (Joan-Daniel Bezsonoff) i l'Alguer (Joan-Elies Adell).

Es tracta d'una guia fora de la norma, que pren vida i afecta emocionalment gràcies a l'habilitat narradora de l'autor, que no dubta a rebatejar el seu Empordà Petit com una *co-marca*. De seguida ens avisa que «miraré de no pontificar gaire». Però realment sorprenent és la primera frase: «L'Empordanet no existeix. És un sobrenom que es van inventar els irònics de Figueres». Tot seguit exposa les raons per considerar que el Baix Empordà té més ànima *indiketa* que no pas romana. Aquesta és la proposta de l'antropòleg i escriptor Adrià Pujol Cruells (Begur, 1974), que ja va captivar amb *Escafarlata d'Empordà* (Sidillà, 2011) i *Picadura de Barcelona* (Sidillà, 2014).

Ben documentat, reivindica i s'inspira, entre d'altres, en les figures del

begurenc Josep Pella i Forgas, Ventura Ametller i Josep Martí Clarà, *Bepes*. Òbviament no hi falta Josep Pla, de qui el pare de l'autor havia fet de corrector.

Ofereix observar, conèixer i estimar el seu Empordà a través de grans descripcions i anècdotes regades per confessions sorprenents exposades sense manies. Explica que d'adolescent trucava motors o que havia robat una Zodiac. No s'està de dir que Peratallada «és la nostra Carcassona, una mica massa restaurada», que el carnaval de Platja d'Aro és «horripilant», que la terrissa de la Bisbal es fa malbé al rentaplats o que no ha tastat mai la gamba de Palamós. I no dubta a qualificar d'especialitat local l'hàbit de *collonar*.

Pujol Cruells ens mostra a través d'una prosa irònica, directa i també poètica el seu país. La seva poesia reflecteix de forma senzilla, que no exempta d'una certa erudició, el plaer d'observar la quotidianitat en moviment per signar una de les millors guies (sentimen-

tes, quotes de material ni aportacions voluntàries. Posa el dit a la nafra en el debat entre l'escola pública i l'escola privada: Besalú sempre ha estat valent, a l'hora de plantejar aquest tema, perquè el seu no és pas el discurs dominant. Clama a favor d'una escola realment inclusiva i, en aquest sentit, denuncia la inhibició de les administracions públiques en la correcció de les desigualtats socioeconòmiques, familiars i territorials. Explica el sentit que té avui l'escola i planteja els dos reptes més importants del sistema educatiu: entrenar les persones per viure juntes i reduir les desigualtats socials.

Hi ha un capítol del llibre on es pot veure, de manera clara, a partir de donar veu a alguns alumnes —*ciutadans cognitius*, en paraules de Martucelli—,

la feina que ha fet i que encara fa a la Facultat d'Educació i Psicologia de la Universitat de Girona. També planteja el debat de l'excel·lència versus la inclusió i es mostra molt crític amb els resultats d'aquesta pretesa *excel·lència*: decantament cap a les matèries instrumentals, èmfasi exagerat en les avaluacions internes i externes, mercantilització dels centres educatius...

Xavier Besalú dedica tot un capítol del llibre a la interculturalitat —tema al qual ha esmerçat moltes hores d'estudi— i, en aquest sentit, són especialment destacables les 43 recomanacions i propostes per orientar els centres educatius que vulguin fer camí cap a una educació intercultural de debò. Només una com a mostra: «L'equip directiu i el claustre de professorat reserven, al llarg

PUJOL CRUELLES, Adrià
Guia sentimental de l'Empordanet

Pòrtic. Barcelona, 2016
270 p.

tals) que s'han escrit mai sobre el Baix Empordà. Precisament perquè fugim del mite, el deforma i el reescriu a la seva manera. Fins i tot ens convida a visitar llocs que ell mai ha trepitjat perquè, tal com afirma, «les geografies sentimentals esbotzen les escriptures».

del curs, temps i espais per a la revisió i l'anàlisi crítica de les pròpies creences i pràctiques educatives com una via de formació i de millora».

En un moment determinat l'autor demana que tots els centres educatius tinguin unes condicions de qualitat equivalents, tant pel que fa a l'alumnat com a les característiques del professorat, a les instal·lacions i als recursos. I igualtat en els resultats, que significa no pas que tothom aprèn estrictament el mateix, sinó que tothom assoleix les competències considerades mínimes i bàsiques. Ai, Xavier: en això tampoc no ens podem rendir? Que lluny estem de la victòria!

Parafrasejant Joan Fuster —parlant de Bertrand Russell— us diré que aquest treball no és pas un llibre: és un desinfectant.